

KRALJEVIČ LEOŠ POMAGA GASILCEM

Prišel je tisti sončni mesec, ko sta kralj in kraljica spet praznovala obletnico svoje poroke. Kuharskega mojstra Flambeja je zaradi slavnostnega jedilnika zgrabila huda trema. Povabljeni so bili namreč mnogi imenitni ljudje: recimo kralji in njihove soproge, predsedniki in njihove žene in tako dalje, vsi pa so radi jedli okusne jedi ter pili žlahtno vino.

Flambe je že dneve in dneve tuhtal pozno v noč, kaj naj pripravi in kako. Brskal je po kuharskih knjigah, popisal več listov, pa črtal in dodajal, pa spet črtal in dodajal. Nazadnje se mu je posrečilo sestaviti zares izbran jedilnik. Za sladico si je celo sam izmislil nenavadno gorečo jed, ki so jo poslej v kraljestvu imenovali prav po njem – flambe.

Kraljična Plamenka, kraljična Karmina in kraljevič Leoš so na praznični dan vstali že zelo zgodaj, saj so vznemirjeni od veselega pričakovanja bolj slabo spali. Prejšnji večer je mama kraljica za vsakega posebej pripravila najlepša oblačila, a zjutraj so bili tako razburjeni in so tako hiteli, da so vse pomešali. Plamenka je na primer hotela obleči Leoševe široke rjave hlače z velikimi žepi in Karminine sandale z rožicami. Leoš pa je že oblekel Plamenkino zeleno tuniko z metuljčki, toda sestri sta se mu tako smejali, da je brž ugotovil, da nekaj ni v redu. Nazadnje so se prav imenitno skregali še zaradi Karminine rumene oblekice, nato pa sedli k zajtrku že uro prej kot običajno.

Mojster Flambe je tistega dne vstal prvi. Lepo urejen, s počesanimi brki in bradico, je v snežno belem predpasniku plesal po kuhinji. Ko so bile že vse jedi nared, je sklenil, da bo preskusil še sladico, preden jo postreže gostom.

Zlil je vanilijevo kremo v veliko okrašeno posodo. »Lalala, lalala, figaro, figaro, lalalala, breskvice sem, breskvice tja, lalalala,« si je prepeval, medtem pa na vrh zlagal sočne breskve in rozine. Nato je vzel konjak ter z njim prelil breskvine polovice. Vžigalica je prasnila in razširil se je omamni vonj po dišavah...

V kuhinjo je pogledala sobarica Omelita. »Ojej! Na premoč! V kuhi govori ogenj!« je nepričakovano zakričala.

Flambe je bil ves zatopljen v svojo kuharsko umetnijo, zato Omelite seveda ni opazil. Njeno kričanje ga je tako prestrašilo, da je izpustil vžgalico na leseni pod.

Dvorni norček Suk, ki je žvižgaje prišel po hodniku, je ob nenadnem kričanju planil skozi vrata in zagledal dim. »Flambe je zažgal kuhinjo! Na pomoč! Pokličite pomoč!« je zavpil ter stekel h kralju.

Plamenka, Karmina in Leoš so po zajtrku odšli na vrt in so ravno tedaj balinali na peščeni potki ob ribniku.

»Lakota me bo,« je rekla Plamenka. »Grozno mi kruli v trebuhu. Hočeta slišati?«

»Meni tudi kruli,« je rekla Karmina. »Vse bi dala za en krof z marelično marmelado.«

Tedaj so zaslišali klice na pomoč. Pogledali so proti kuhinjskemu oknu in videli Flambeja, ki je krilil z rokami in kašljal, okoli njega pa se je sukal gost črnkast dim.

»Gori!« je zakričal Leoš. »Poklicati moramo gasilce!«

»Ne smeš noter! Prenevarno je!« sta vpili Karmina in Plamenka, a Leoš je že zdirjal proti gradu.

Tiru-riru-tiru-riru je zavijala sirena na gasilskem avtomobilu, ki je z utripajočo modro lučjo nedolgo za tem pridrvel po hribu navzgor. Ustavil se je pod kuhinjskim oknom. Iz njega so skočili štirje gasilci ter odmotali dolgo, debelo cev. Nato se je eden vzpel po lestvi ter začel skozi okno gasiti kuhinjo.

Plamenka in Karmina sta prestrašeno jokali.

»Kje sta mamica in očka?«

»In Suk in Omelita?

»Kaj pa Flambe?«

»Hitro, gasilci, za mano! Rešiti moramo mojstra Flambeja!« je nestrpno zaklical Leoš. Gasilci so stekli za njim po hodniku reševat kuharja.

V kuhinji so tavale tri osebe. Vse tri so bile enako črne od saj in vse tri so enako kašljale.

»Sem, sem, za nami,« je velel eden od gasilcev. »Hitro na svež zrak, sicer vas bo konec.«

O, kako veseli in olajšani so bili vsi, ko so se nesrečniki naposled le prikazali na prostem. Pristrčno so se objemali kar vse vprek. Kralj kraljico, kraljica Flambeja, Flambe Omelito, Omelita Suka, Suk Plamenko, Plamenka Leoša, Leoš Karmino in potem

tako večkrat znova od začetka; tako dolgo, dokler niso bili naposled vsi sajasti v obraz.

Ko je minilo prvo navdušenje, pa je Flambeja popadel gnev. »Tepka neumna!« je zavpil na Omelito. »Ti si kriva, da se je zažgala kuhinja.«

Omelita se je osuplo zgrabila za počrnela lica. »Jaz nisem kriva. Kadar govori ognen, prekličem na pomoč. Suk je kriv, ko ni preklical na pomoč.«

Suk je tako poskočil, da so se saje usule z njega. »Zakaj bi preklical pomoč...! Oh!« Zamahnil je z roko, ko je opazil, da se je ujel v Omelitino jezikovno zmoto. »Jaz nisem kriv, če se vidva igrata z ognjem. Nerodi neprevidni.«

Flambe je sedel na kamnite stopnice ter si s predpasnikom obrisal plešo. »Moje imenitno kosilo je šlo v nič. Spremenilo se je v oglje,« je zastokal. Po sajastem obrazu sta se mu potočili dve solzi in naredili dve beli potki.

»Oprostiš mi, kajne da ja, Flambe? Pomagala ti bom zakuhati kaj družega,« je obljubila Omelita in tudi malce zajokcala.

Potem so se vsi začeli truditi, da bi ju potolažili in pobotali.

»Dovolj!« je nazadnje zaklical kralj. »Dovolj je bilo tarnanja, stokanja in vzdihovanja. Ali smo vse rešili? Ali smo vsi živi in zdravi?«

»Smo!« so vzkliknili v en glas.

»No, torej. Kaj bi potem še radi?« je znova vprašal kralj.

Gasilski poveljnik je vljudno zakašljal. »Hmhmhm, rad bi s prstom pokazal na nekoga, ki je zelo pogumen,« je rekel svečano in res s prstom pokazal na Leoša. »Fant se je pravočasno spomnil poklicati nas, gasilce, in vas rešil. Prepričan sem, da bi lahko postal dober gasilec, ko odraste.«

Vsi so navdušeno zaploskali Leošu, zahvaljevali so se mu, ga trepljali in hvalili.

»Naslednje leto boš smel h gasilcem,« je ponosno dejal oče kralj. »Res, oči?« je vzkliknil navdušeno. Od veselja bi ga skoraj razneslo.

»Ti pogumni moj sinko,« je ganjeno rekla mama kraljica ter Leoša objela in poljubila.

Izenada se je oglasila trobenta, grajska vrata so se širom odprla in po privozu so se pripeljali povablenci. Oh, neee!!!

»Šment nazaj in naprej, kaj bomo pa zdaj?!« je vzkliknil kralj. Od razburjenja je čisto pozabil na praznovanje.

»Groza vseh grozot,« je spet zastokal Flambe. »Kako naj gostom ponudim zoglenelo kosilo? Da bi skuhal drugega, je žal prepozno. Kaj naj storim?«

»Hmhmhm,« je znova zakašljajal gasilski poveljnik. »Če smem še enkrat zmotiti velecenjeno družbo - spodaj v mestu imamo danes gasilsko veselico. S harmoniko, orglicami, kitaro in bobnom. Pa tudi hrane, pijače in plesa bo na pretek. Lepo vas povabim tja, čisto vse, v imenu našega gasilskega društva, ki nima nič proti.«

Vabilo so vsi navdušeno sprejeli. Potem ko so se dodobra očedili od saj in so Omeltina lica spet rožnato žarela, so se nemudoma odpravili dol v mesto, kjer je Leoš odraslim in otrokom pripovedoval, kako je pomagal gasilcem. Reševanje je natančno opisal, ničesar ni pozabil, še celo Flambejevo pesmico o breskvicah je zapel. Poslušalci so strmeli odprtih ust, Leoš pa je pripovedoval, pripovedoval in pripovedoval, dokler ni na trdi leseni klopi, naslonjen na Sukovo ramo, utrujen zadovoljno zaspal.

Pa zaspimo še mi.